

vode pocitka

letnik 33, številka 9-10/2017

revija za evangelijsko duhovnost

**500 let
reformacije
1517-2017**

Vode počitka

kazalo

NAJVEČJE	4	Največja je ljubezen
IMPRESIVNO	6	Začetek ali konec moje vere v Boga?
NAVDUŠUJOČE	10	Kaj želiš, da ti storim?
NEOMAJNO	12	Bog je naše zavetje
RAZSVETLJENO	20	Svetilnik

UČLJIVO	22	Samuel
MILOSTNO	34	Božji dotik
STANOVITNO	36	Vztrajna molitev
PREDANO	40	Posvetitev Bogu
MODRO	38	Modrosti in citati

mag.
Peter
Golob,
urednik

Največja je ljubezen

Naš Bog, Jezus Kristus, stoji pred vrati našega srca in trka in čaka, če mu odpremo. Želi vstopiti in biti z nami, nas potolažiti in odpustiti naše grehe. Rad bi nam pomagal nositi bremena in prenašati naše stiske ter nas učiti odpuščanja. Rad bi nam povedal, da je umrl za nas in da se nam zato ni potrebno bati nikogar in ničesar, saj so dolgovi naše preteklosti in krivde današnjega dneva poplačani.

Saj ljubezen vse pokrije.

Naš Bog, Jezus Kristus, stoji pred vrati našega srca in trka in čaka, če mu odpremo. – Jezus bi lahko odšel dalje in se vrnil pozneje. Lahko bi poslal nekoga drugega, da trka namesto njega. Lahko bi že obupal, da mu bomo sploh še kdaj odprli vrata svojega srca, in nehal čakati. Lahko bi si mislil, da bi mu že odprli, če bi ga hoteli videti. Lahko bi si mislil, da je pač nezaželen. Lahko bi pomislil, da imamo pač druge goste, ki so nam bolj pomembni. Lahko bi si mislil, da smo na računalniku ali pri televiziji ali v kuhinji ali v delavnici in njegovega trkanja ne slišimo. Lahko bi nam napisal listek in ga pustil v nabiralniku, da ga lahko pokličemo in povabimo, ko se bomo odločili. Lahko bi nas Jezus razumel, da imamo pač druge stvari in da nimamo časa sedeti z njim.

Vendar ljubezen vse prestane.

Naš Bog, Jezus Kristus, stoji pred vrati našega srca in trka in čaka, če mu odpremo. – Jezus bi lahko vedel, da mu ne moremo odpreti, ker smo izgubili vero vanj. Lahko bi vedel, da smo razočarani, jezni, potrti.

Lahko bi vedel, da je naše upanje padlo v vodo, da so nas stiske preveč izmučile in da nimamo moči. Jezus bi lahko vedel, kako težko je bilo naše življenje in koliko krivic in spletk smo pretrpeli. Jezus bi lahko vedel, da smo brez volje in da se nam ne da pogovarjati o veri in upanju, ker nam to odpira stare rane in bolečine. Jezus bi lahko vedel, da je bilo vse skupaj prehududo in da se je skoraj nemoogoče vrniti nazaj.

Vendar ljubezen vse veruje.

Naš Bog, Jezus Kristus, stoji pred vrati mojega srca in trka in čaka, če mu odprem. – Jezus bi lahko vedel, kako velik grešnik sem. Jezus bi moral iti mimo mene, saj nisem vreden, da pride k meni. Jezus namreč ve za vse moje krivde in grehe, ve za vse moje misli, besede in dejanja. Jezus bi lahko vedel, da bi me bilo preveč sram, če bi mu odprl in bi me zagledal. Morda se Jezus ne zaveda, kolikokrat sem ga zatajil in bil nespoštljiv do njega in do drugih ljudi. Jezus bi se gotovo razjezil name, če bi mu odprl vrata svojega srca. Jezus bi me gotovo hotel kaznovati in ošteti. Zato

se mu ne upam odpreti in stopiti predenj. Ne verjamem, da bi me Jezus hotel sprejeti takšnega, kot sem. Glede na vse, kar sem storil, nimam več upanja.

Toda ljubezen vse upa.

Naš Bog, Jezus Kristus, stoji pred vrati mojega srca in trka in čaka, če mu odprem. – Zakaj Jezus ponovno trka, če sem mu že povedal, da ga nočem sprejeti? Nekoč dolgo nazaj sem mu že povedal, da mu ni mesta pred mojimi vrati. Sicer mi je vsake toliko žal za to, da sem ga odslovil. Čedalje bolj pogrešam tiste trenutke sreče, ko sem zaslišal njegovo trkanje in sem vedel, da je tukaj nekdo, ki me ljubi in mi odpušča. Hududo mi je, ko pomislim, da je zaradi mene minila Jezusova navzočnost v mojem življenju.

Ampak ljubezen nikoli ne mine. Kajti naš Bog, Jezus Kristus, **danes ponovno** stoji pred vrati našega srca in trka in čaka, če mu odpremo, da bo stopil k nam in bil z nami. Da nas potolaži in odpusti naše grehe, da se nas usmili in nas reši naših notranjih vezi in krivd greha.

dr. Daniel Brkič

pastor Evangelijske cerkve Dobrega

pastirja Novo mesto

in profesor na

protestantski Teološki

fakulteti Univerze v

Zagrebu

Začetek ali konec moje vere v Boga?

Te dni sem obiskal umirajočo gospo na onkološkem inštitutu. Tiho sem stal ob njeni postelji in se spraševal, ali je to začetek ali konec moje vere v Boga? Kot prvo, trpljenju se ne more nihče izogniti. Vsak se z njim sooča. Živali, ki niso okusile prepovedanega sadeža v raju, bolečino poznajo, a trpijo na drugačen način, saj se ne sprašujejo, zakaj.

V bolnišnični sobi sem spoznal,

da je med bolečino in trpljenjem razlika. Da se medicinska znanost sprašuje o bolečini, teološka pa o trpljenju. Ni nujno, da bolečina vsebuje tudi trpljenje, medtem ko trpljenje vedno vsebuje tudi bolečino. Spoznal sem, da znanost zna odgovoriti na vprašanje, zakaj bolečina, ne pa tudi, zakaj trpljenje. Odzivi umirajoče bolnice so kazali, da jo bolj kot njena bolečina boli njeno trpljenje. Najbolj boli in demoralizira, če mislimo, da naše trpljenje ničemur ne služi. (Viktor Frankl) Gospe so bolečine pomirili z morfini, njenega trpljenja pa ne. Urgentni center in operacijska dvorana lahko uspešno rešita vprašanje bolečine, ne pa tudi trpljenja. Pri verni gospe je bilo načeto

temeljno vprašanje smisla, mešanje izkustva besa in strahu, ljubezni in odpora do Boga. Teža neizpovedanih krivd ji je odvzela prostost, misleč, da ji Bog trpljenje privošči kot pokoro. Grizlo jo je samoobtoževanje. Glodajoče muke njene osamljene duše so bruhale tuleč krik: »Bog, zakaj? Bog, kje si? Bog, doklej?« Ostal sem brez besed. Ena sama bi bila preveč. Dovolj ji je bila moja navzočnost. Držeč jo za roko sem ugotovil, da globina njene ljubezni do Boga doživlja globino trpljenja. Če se dve osebi ljubita, ne more ena oseba trpeti, a da pri tem ne bi trpela tudi druga. Pomislil sem, kako malo vemo o ljubečem Bogu, ki z nami sočutno trpi kot sotrpini, mi pa ga imamo za ravnodušnega, ga obtožujemo in o njem pišemo sramotilne spise, ateistične pamflete.

Groza Jezusovega trpljenja na križu, izražena v kriku *Bog moj, Bog moj, zakaj si me zapustil*, ni zabeležena kar tako. Očetovala tišina pomeni, da Bog zapušča samega sebe zato, da ne bi zapustil nas. Vernikova in nevernikova bolečina je enaka, trpljenje pa ne. Razlika je v sta-

nju duha, ki se sprašuje o smislu. Ljudje lahko pomagamo pri reševanju bolečine, ne pa tudi bolečine trpljenja. Človek nima zdravila proti trpljenju. Zdravilo zoper trpljenje je Božje trpljenje. *Crux Christi, sola spes!* Bog se je na križu toliko zreduciral, da je postal kamen spotike in nespameti. Jezus Kristus na križu, edinstveni pravi Bog in pravi človek, je odsev dejstva, da je pravzaprav križ v samem Bogu. Bog trpi bolečino zavrnjene ljubezni, zato mu glede trpljenja ne morem ugovarjati. Dokler se ne osvobodim zmotnosti, trpljenje ocenjujem kot škandalozen Božji spodrslijaj ali pa vidim v Bogu sadista, ki se brezčutno naslaja ob tuji bolečini. Lahko se odločim, ali bom trpljenju podlegel ali pa v njem prepoznal celo šarm? Če bi mi Bog odvzel trpljenje, bi me s tem onesposobil za vseživljenjsko učenje.

Danes je težko zadovoljiti človeka, ker smo razvajeni in prenasičeni. Hitro se vsega naveličamo in iščemo novosti. Tudi Bog se nam zdi zastarel, zato pišemo njegovo ime na Božjo osmrtnico. Če bi bili modri, bi raje namesto rafala napadov

proti njemu predvideli posledice takih odločitev. Težava je v tem, da je njegov obraz na križu povsem drugačen od klasične ideje popolnega Boga, ki ne more trpeti. A krščanski Bog Oče ni nem in oddaljen v svoji nedostopni presežnosti, ampak je v dometu človeškega trpljenja. Ko slišimo o bolečinah Boga, moramo to razumeti kot trpljenje ljubezni. Bog je zato trpeči Bog, ker je ljubeči Bog. Križani Bog ni isto kot religijski, teološki, filozofski, psihološki ali sociološki Bog. Krščanski Bog je vedno križani in kot tak resnični. Svetovno znani psihiater Carl Gustav Jung je nekoč pokazal na podobo križa in rekel: »Pravkar prihajam iz Indije in tam se mi je to posvetilo. Na vzhodu se skušajo znebiti trpljenja tako, da ga odmišljajo, na zahodu pa ga skušamo zatreti z mamili. Toda premagamo ga samo, če ga prenašamo. Tega se naučimo le pri Križanem Bogu.« Drži. Brez ljubezni je križ pretežek, brez križa pa je ljubezen votla. Šele od Kalvarije dalje, od znaka Božje ljubezni, lahko govorimo o pravi ljubezni. Vse do Kristusa je bil v poganstvu križ znak kazni za bogove, Božji Sin pa je na zna-

ku človeškega prekletstva umrl, da bi nas, preplete, odrešil. Do konca humanizirani Bog je prevzel nase vse človeško, tudi trpljenje, in vso odgovornost za stvarstvo. Stara Cerkev je učila, da tisto, kar ni prevzeto, ne more biti odkupljeno. Zato ne prečiščujmo podobe Boga, čeprav se nam zdi nedostojna in nora. Svobodni Bog, ki je človeka ustvaril iz čiste ljubezni, ni imel izkustva biti človek. Zato se je učlovečil, kar je najradikalnejši podvig. Zdaj Bog Oče, ki je učlovečen v tem čudnem in hkrati čudežnem Jezusu, ve, kaj pomeni trpeti in umreti. Njegova smrt je smrt smrti. Tako je krščanstvo zaradi svoje drugačnosti religija izhoda iz religije.

Če odgovorim filozofsko, v trpečega Boga, ki z mano sočustvuje, verjamem zato, ker je to nesmiselno, absurdno – credo, quia absurdum. Kot je zapisal Tertulijan: »Božji Sin je bil križan; tega se ne sramujem zato, ker je to sramotno. Božji Sin je umrl; to je vredno verjetja zato, ker je to neverjetno. Bil je pokopan in je vstal od mrtvih; to je mogoče zato, ker je to nemogoče.«

Rebeka Jovanović

Kaj želiš, da ti storim?

Prišli so v Jeriho. Ko je s svojimi učenci in s precejšnjo množico odhajal iz Jerihe, je slepi berač Bartimaj, Timajev sin, sedel ob poti. In ko je slišal, da je to Jezus Nazarečan, je začel vpiti in govoriti: »Jezus, Davidov sin, usmili se

me!« Mnogi so ga grajali, naj umolkne, on pa je še glasneje vpil: »Davidov sin, usmili se me.« Jezus je obstal in rekel: »Pokličite ga!« Poklicali so slepega in mu rekli: »Le pogum, vstani, kliče te!« Odvrgel je svoj plašč, skočil pokonci in pohitel k Jezusu. Jezus ga je vprašal: »Kaj hočeš, da ti storim?« Slepi mu je dejal: »Rabuni, da bi spregledal!« Jezus mu je rekel: »Pojdi, tvoja vera te je reši-

la!« Takoj je spregledal in šel po poti za njim. (Mr 10, 46-52)

Slepi Bartimaj je bil berač. Bil je izrinjen, ob robu ceste in ko je izvedel, da gre Jezus mimo, je začel kričati. Tu vidimo dve zanimivosti, in sicer: na eni strani krik berača, na drugi pa odziv množice. Množica se je srdito odzvala na bolečino berača, ki je sedel tam s svojo bolečino in ni bil v krogu tistih, ki so hodili za Jezusom. Prepoznamo lahko tri stvari, ki zaznamujejo ta dogodek in so aktualne tudi danes:

1 ITI MIMO: Takšno obnašanje je izraz ravnodušnosti današnje družbe, čigar slogan se zdi: »Nesreča drugega se mene ne tiče.«
2 UMOLKNI, NE NADLEGUJ, NE MOTI!: Te besede opisujejo srdit odziv množice na posamezniko-

vo prošnjo za pomoč.

3 POGUM, VSTANI!: Jezus se je ustavil in si vzel čas za Bartimaja. Ni šel mimo, ni preslišal njegovega vpitja, ampak je pristopil in ga vprašal: »Kaj želiš, da ti storim?«

Dragi prijatelj, kaj želiš, da Jezus danes stori za tebe? Ali potrebuješ ozdravitev duše? Ali potrebuješ Jezusa, ker ne vidiš več poti naprej? Jezus te vidi takšnega kot si – nebogljenega, praznega, brez volje do življenja.

Verjamem, da je Jezus vedel, da je tam ob poti berač, ki potrebuje njegovo pomoč, vendar je čakal, da ga Bartimaj pokliče. Tudi tebe želi danes objeti, potolažiti. Pričakuje pa tvoj klic na pomoč. In danes, ravno danes, ta hip, Jezus sprašuje tebe in mene: »Kaj želiš, da ti storim?«

Dr. Daniel Brkič

Bog je naše zavetje

Zborovodju. *Psalm Korahovih sinov, po napevu Dekleta (Chráska: za visoke glasove; Jeruzalemska Biblija: po napevu soprana). Pesem.*

*Bog nam je zatočišče in moč, pomoč v stiskah, vedno navzoča. Zato se ne bojimo, ko se zemlja spreminja in se gore majejo v osrčju morja; najsi hrumijo in se penijo njegove vode, najsi se tresejo gore ob njegovem vzdigovanju. **Sela.** Reka! Njeni tokovi razveseljujejo Božje mesto, najsvetejše med bivališči Najvišjega. Bog je v njegovi sredi, ne bo omahovalo, Bog mu bo pomagal ob nastopu jutra. Narodi so hrumeleli, kraljestva omahovala; povzdignil je svoj glas, zemlja se je zamajala. GOSPOD nad vojskami je z nami, trdnjava nam je Bog Jakobov. **Sela.** Pridite, glejte dejanja GOSPODA, ki je naredil strahote na zemlji. Končuje vojne do konca zemlje, lok lomi, razbija sulico, vozove*

*sežiga z ognjem. Odnehajte in spoznajte, da sem jaz Bog, vzvišen med narodi, vzvišen na zemlji. GOSPOD nad vojskami je z nami, trdnjava (Chráska: grad visok) nam je Bog Jakobov. **Sela.** (Psalm 46)*

Biblicisti se strinjajo, da sodi psalm s himnično izpovedjo globokovernega zaupanja Bogu v kontekst Judovega kralja Ezekija, ko je okoli dvesto tisoč Sanheribovih vojakov obkrožilo Jeruzalem (Iz 36-37; l. 701 pr. Kr.). Le vprašanje časa je bilo, kdaj bo mesto padlo, a je kralj Ezekija molil in tisto noč je prišel Gospodov angel v asirski tabor in zjutraj so videli čudežno Božje delo. (2 Kr 18-19) Psalm omenja Korahove sinove. Njihovi predniki se niso strinjali z Božjim načrtom odrešenja Izraela iz Egipta na poti v obljubljeni deželo, zato so se uprli. V Četrty Mojzesovi knjigi je opisano, kako se je stresla in razklala zemlja ter jih pogoltnila. (4 Mz 16,31-32) Zapisano je tudi, da Korahovi sinovi niso umrli. (4 Mz 26,11) Kralj David jih je kasneje postavil v tempeljsko službo za pevce v Gospodovi hiši in jim dodelil posebno čast. (1 Krn 6; 9,33-34) Bog se

ne maščuje z generacijskim prekletstvom in ne vrača kazni na potomce zaradi grehov njihovih prednikov, ker je usmiljen. Vendar pazimo, da iz njega ne naredimo preveč usmiljenega Boga. Talente Korahovih sinov vidimo v njihovih psalmih (Ps 41-49; 84-88), ki so postali hvalnice Božjega ljudstva, biseri poezije.

Ta psalm je bil tudi psalm dr. Martina Luthra. Ko mu je bilo v borbi za reformacijo Cerkve najtežje, ga je bral in ga znal na pamet. Svojemu prijatelju Philippu Melanchtonu je govoril: »Prepevaj 46. psalm in se ne boj, ampak veruj, da je naša trdnjava Bog Jakobov.« Na osnovi tega psalma je leta 1529 napisal pesem *Eine feste Burg ist unser Gott* (Trden grad je naš Bog), ki je postala protestantska himna po celem svetu.

»Bog nam je zatočišče in moč, pomoč v stiskah, vedno navzoča.« (v. 2) Psalm se začneja in končuje z besedo Bog. Rešitev ni v vojski, orožju, obzidju, trdnjavah in grajskih utrdbah, ampak v Bogu. V izvirniku je zapisano Elohim - Bog Stvarnik. Vera v Boga ni nikoli

tako dragocena in potrebna kot v času težav. Psalm nam na samem začetku potrdi, da Sveto pismo ne obljublja, da bomo brez težav. Psalmist omenja ekstremne kozmične, ekološke in globalne spremembe ter jih opiše kar se da katastrofično. V to so vključene tudi človeške nesreče in težave. Ko divja hurikan, se zrušijo tudi cerkve. Ko je potres, pokoplje tudi Božje otroke. Ko strmoglavi letalo, je lahko v njem tudi kristjan. Prometna nesreča se lahko zgodi tudi kristjanu. Jezusov učenec je lahko mučen zaradi vere, lahko ostane brez zaposlitve, doživi prevaro v zakonski zvezi, ima težave z otroki, strah ga je starosti, osamljenosti, trpi zaradi smrti ljubljene osebe, izgube prijateljstva, izdajstva, zatajitve, zlorabe, lahko zboli za rakom, ima bolečine in umre. Psalm ne pravi, da Božji otrok nima stisk, pravi pa, da nam je Bog zatočišče in moč, pomoč v stiskah, vedno navzoča. Zmotni evangelij prosperitete, ki ga razglašajo tako imenovani »aleluja verniki«, sčasoma privede v še večji obup, dvom in travme. Ne smemo obljubljeni več, kot nam obljublja Sveto pismo.

»Zato se ne bojimo, ko se zemlja spreminja in se gore majejo v osrčju morja; najsi hrumijo in se penijo njegove vode, najsi se tresejo gore ob njegovem vzdigovanju.«

Sela. (v. 3-4) Psalmist si je predstavljal, da Zemlja počiva na stebrih, ki so v vodi, a vanje buta voda, zaradi česar se tresejo gore. Ni ga bilo strah, ker je zaupal Bogu. Na tem mestu je napisal »sela« in potem še dvakrat v istem psalmu. Izraz »sela« je v Psalmih 71-krat, v Habakuku pa trikrat. Kaj »sela« pomeni? Označuje pavzo in odmor, da bi si vzeli čas za poglobljen razmislek. Pavza v glasbi ni zato, da bi vriskali in se drli. Pavze so zato, da bi se odpočili v Bogu. Žal ga v naglici preslišim in rinem v še večjo nesrečo. »Spravite izpred mene hrumenje svojih pesmi, igranja vaših harf ne bom poslušal.« (Am 5,23) »Derejo se ob brenkanju na harfe, mislijo, da igrajo na glasbila kakor David.« (Am 6,5) Ob označbi »sela« se je treba zaustaviti in si vzeti čas za Boga in v tišini motriti Božjo zvestobo. Kdor se boji tišine, se boji Boga.

Po hrumenju razburkanega in

penečega se morja ter tresenju in premikanju gora sledi preobrat: **»Reka! Njeni tokovi razveseljujejo Božje mesto, najsvetejše med bivališči Najvišjega.«** (v. 5) Reka je povsem nekaj drugega kot morje. Morje označuje v Svetem pismu kaos in smrt, reka pa mir in življenje. V knjigi Razodetja izhaja iz morja zver, medtem ko reka označuje rajski vrt, paradiž. Jeruzalem je eno redkih mest tistega časa, ki ni bilo zgrajeno ob reki. Ko je asirski kralj Saneherib oblegal utrjeno mesto Jeruzalem, je bil prepričan, da se bodo vdali zaradi pomanjkanja vode. Toda modri kralj Ezekija je zgradil dolg podzemni predor od izvira Gihona do vodnjaka Siloa. Obstaja Božja reka, ki edina poteši duhovno žejo. Ta reka žive vode je Jezus Kristus. Kdor pije iz te reke, ne bo več nikoli žejen. (Jn 4,14) Kajti na zadnji, veliki dan praznika je Jezus vstal in zaklical: »Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije. Kdor veruje vame, bodo, kakor pravi Pismo, iz njegovega osrčja tekle reke žive vode.« (Jn 7,37-38)

Mirni in tihi tokovi reke razveseljujejo Božje mesto Jeruzalem.

Ista reka razveseljuje sveto Božjo Cerkev, kjer prebiva Najvišji. Ta reka ni kot blatni veleток Nil. Ni kot hudournik Kišon, ki lahko v hipu prestopi bregove, kot je odplaval Siserájevo sovražnikovo vojsko, in povzroča škodo in uničuje življenje. Ni kot potok Cedron, čigar struga je bila polna razbitih ostankov malikov in poganskih oltarjev. Ni kot reka Jordan, ki ima svoje skrite pasti in pušča za sabo naplavine. Ni kot potoček Kerit, ob katerem se je skrila prerok Elija, a lahko hitro presuši. Ljudstvo si je nekoč že izkopal kapnice, ki ne držijo vode, in zapustilo studenec žive vode Gospoda Boga. (Jer 2,13) Ta reka je povsem drugačna: »Tisti dan bo odprt studenec Davidovi hiši in jeruzalemskim prebivalcem v očiščenje greha in madeža.« (Zah 13,1) Ta voda teče izpod tempeljskega praga in vre od oltarja, dokler ne naraste v reko za plavanje, ki je tako velika, da je ni mogoče prebrestiti. Ob njenem bregu je na obeh straneh veliko zelenega drevja in vse, česar se dotakne, oživi. (Ezk 47,1-10) Psalm govori o reki žive vode, bleščeči kot kristal, ki izvira od prestola Boga in Jagnjeta. (Raz

22,1) In Duh in nevesta pravita: »Pridi!« In kdor posluša, naj reče: »Pridi!« In kdor je žejen, naj pride. Kdor hoče, naj zastonj zajame vodo življenja.« (Raz 22,17) Reka! Njeni tokovi razveseljujejo mesto. Reka je drugačna od besnečega oceana. Prerok Izaija vzklika: »Tedaj bo tvoj mir kakor reka ...« (Iz 48,18a) Zato nas Dobri pastir vodi k tihim vodam počitka. (Ps 23,2b)

»Bog je v njegovi sredi, ne bo omahovalo, Bog mu bo pomagal ob nastopu jutra. Narodi so hrumeli, kraljestva omahovala; povzdignil je svoj glas, zemlja se je zamajala. Gospod nad vojskami je z nami, trdnjava nam je Bog Jakobov.« (v. 6-8) Sela. Bog ni daleč. On je Emanuel, Bog z nami. Vedno lahko računamo na njegovo pomoč in poseg. Z nami je po Svetem Duhu. Jeruzalem je bilo Božje mesto. Tam je bil tempelj slave, ki so ga hoteli narodi zasesti. Vendar psalmist pravi, da se, ko Gospod povzdigne svoj glas, vse umiri. Pomislimo, kako je Jezus pomiril vihar na morju. »In vstal je, zapretil vetru in rekel jezeru: »Utihni! Molči!« In veter se je

polegel in nastala je globoka tišina.« (Mr 4,39) Božji glas presega glas mojih strahov. On ni mrtev idol, ampak Bog, čigar Beseda je živa in ustvarjalna (dabar). Ko izgovori Besedo, se zamaje zemlja. »Glas Gospodov lomi mogočne libanonske cedre.« (Ps 29,5)

Samo tako mogočni Bog lahko pomaga že ob nastopu jutra. Izvirnik pravi, da že od prvega svita. Pri Judih se dan začenja z večerom, vendar jutro označuje več kot le začetek dneva. Označuje nastanek svetlobe. Ko so narodi v besu hrumeli in se zbrali proti Božjemu ljudstvu v Jeruzalemu, je jutranje sonce, ki je zažarelo v sijočih ščitih, ki so jih hkrati obrnili k soncu, sovražnike presenetilo in oslepilo. Prav tako se je zgodilo z Moábci. Ko so zjutraj vstali in je sonce žarelo nad vodami, so Moábci videli zaradi sonca pred sabo vodo, rdečo kakor kri. Mislili so, da so se spopadli kralji in drug drugega pobili, zato so krenili po plen. Ko pa so prišli do izraelskega tabora, so se Izraelci vzdignili in udarili po njih. (2 Kr 3,22-25) Jutra so znak zmage. Prav tako je jutranji svit presenetil arámsko voj-

sko, ki je ponoči obkolila mesto. Ko je zgodaj zjutraj Elizej vstal in šel iz mesta, je bila okrog mesta vojska s konji in z bojnimi vozovi. Njegov služabnik se je ustrašil, kaj bo. Vendar je Gospod Bog sovražnike udaril s slepoto. (2 Kr 6,8-23) Jutra so začetek novega. Tudi Križani Gospod je vstal od mrtvih navsezgodaj zjutraj, ko je Bog odvalil kamen z groba.

Zakaj je omenjen Jakobov Bog, ne pa Izakov ali Abrahamov, čeprav gre za očeta vere? Jakob pomeni »goljuf, prevarant«, a je za Boga vseeno dragocen. To dokazuje nedoumljivo Božjo milost. Ni bil izbran njegov brat Ezav, ki je bil postaven, mišičast in hraber. To je najboljša novica. Bog Jakoba ni izbral zato, ker je bil lep, bogat, poseben, uspešen in močan, ampak ker ga je ljubil. Bog gle-

da na zavezo, ne na zasluge. »Gospod se ni nagnil k vam in vas izbral zato, ker bi bili številnejši od vseh drugih ljudstev, saj ste najmanjši izmed vseh, temveč zato, ker vas Gospod ljubi ...« (5 Mz 7,7-8) Jakob je postal Izrael, tisti, ki se bori in zmaga z Bogom, zato je veljal za posebno Božjo lastnino. Ko je psalmist spoznal, da je Jakobov Bog njihova trdnjava, je vnovič našel razlog, da je zapisal »sela«. Vzel si je čas za motrenje Božje zvestobe.

»Pridite, glejte dejanja Gospoda, ki je naredil strahote na zemlji. Končuje vojne do konca zemlje, lok lomi, razbija sulico, vozove sežiga z ognjem.« (v. 9-10) Bog drži naše sovražnike pod nadzorom in uničuje njihovo orožje in naklepe. »Nobeno oblikovano orožje ne bo uspelo proti tebi ...« (Iz 54,17a) Bog daje vedno več kot ponuja satan. »Če je Bog za nas, kdo je zoper nas?« (Rim 8,31) »Otroci, vi ste od Boga in ste jih premagali, ker je tisti, ki je v vas, večji od onega v svetu.« (1 Jn 4,4)

Sledi vrh psalma kot gora s čudovitim panoramskim razgle-

dom. Cel psalm govori o Bogu v tretji osebi: On nam je zatočišče, moč in pomoč v stiskah ... On je sredi Božjega mesta ... On pomaga ob nastopu jutra ... On je z nami kot trdnjava ... On končuje vojne, lomi lok in razbija sulico ... On je vzvišen med narodi in vzvišen na zemlji ... A v odločilnem stavku sledi preobrat, ko sam Bog spregovori v prvi osebi nam: **»Odnehajte in spoznajte, da sem jaz Bog, vzvišen med narodi, vzvišen na zemlji.« (v. 11)** »Odnehajte!« Hebrejska beseda za »odnehajte« je (raphah), kar pomeni: izpustite iz rok (orožje); ne bojujte se; popustite, bodite mirni in nepomični; ne zanašajte se na svojo moč in pravice; molčite, ker vas bo Bog opravičil. To zveni povsem drugače od logike tega sveta. Svet smo toliko onesnažili s hrupom, hitenjem, gnečo, svetlobnimi reklamami, da je postal zadušljiv. Stopili smo na široko pot svojih pravic in ugodja, ki vodi v pogubo. Majhnega in slabotnega se sramujemo. Komajda še vemo, kdo je Bog. Toliko svojih bogov imamo. Človekovo srce je največja tovarna idolov. Zato nam sam Bog spregovori: »Odnehajte in

spoznajte, da sem jaz Bog!« Stvari smo vzeli v svoje roke, zdaj pa za posledice krivimo Boga, ko govorimo: »Kakšen Bog je to in zakaj dopušča zlo?« John Ruskin je modro zapisal: »Žal se niti ena dežna kapljica ne smatra odgovorna za poplavo potopa.« Krivdo spretno valimo drug na drugega. Zato mora sam Bog ukrepati in poseči vmes: »Odnehajte in spoznajte, da sem jaz Bog!« Gre za poseben Božji ukaz, tako svojevrsten, da bi ga morali upoštevati, če hočemo preživeti. To je klic Božjega srca, ki nas vabi: »Želim, da bi bili srečni in da bi živeli. Želim, da me spoznate in okusite, kako dober sem. Želim, da se več časa družite z mano. Umirite se. Uživate v moji ozdravljajoči prisotnosti. Prisluhnite mojemu tihemu glasu v sebi. Odložite svoje skrbi in bremena in mi zaupajte.«

Iz dneva v dan je več strahov in diagnosticiranih fobij. A se nas v resnici ne more nihče in nič dotakniti, razen kar dovoli Bog. Vseeno se bojimo strupene kače, letenja v letalu, pajkov, zobozdravnika, zaprtega prostora, javnega nastopanja, mno-

žice, tujcev, neuspeha, teme, samote, starosti, boleznih, prihodnosti, smrti ... Strah nas je, da ne bi uspeli in bi naredili kako napako. Strah nas je krivde, ki nas lahko povsem ohromi. Strah nas je, da nam Bog ne bo odpustil grehov. Tudi Abrahama je bilo strah, čeprav je bil oče vere. Potem mu je prišla Gospodova beseda, rekoč: »Ne boj se. Jaz sem tvoj ščit ...« (1 Mz 15,1) Ali ste opazili, kaj piše? Božji odgovor na strah ni miselna tehnika, trening, vadba, eksotična duhovnost, joga, filozofija, teologija, znanost, formula, argument, definicija, metoda, predmet, ampak oseba: »Ne boj se. Jaz sem tvoj ščit ...«

Svet je v krizi, v kakršni ni bil še nikoli, čeprav nad našimi glavami ne ropotajo bombniki. Bombardirajo nas hujše reči. Eksploziv je v nas samih. Čeprav imamo koristno nanotehnologijo, umetno inteligenco in pripomočke, nam ne pomaga, da bi bili bližje Bogu. Hrup sveta je preglasil občutek za svetost. Nismo več pozorni na Boga, niti na sočloveka. Zato prisluhnimo rdečemu alarmu: »Odnehajte in spoznajte, da sem jaz Bog,

vzvišen med narodi, vzvišen na zemlji.« »Gospod pa je v svojem svetem templju, umolkni pred njim, vsa zemlja!« (Hab 2,20)

Ljudje, prekinimo s svojimi provokacijami Boga. Kajti prva in zadnja beseda v omenjenem psalmu je Bog. Predajmo se. Spustimo roke in orožje. Zaustavimo se. Zaprimo svoja usta in raje odprimo svoje srce. Kajti govor je srebro, a tišina je zlato. »Besede izrečene v pravem času so zlata jabolka v srebrnih posodah.« (Prg 25,11) Aron je odnehal in ostal tiho pred Bogom celo takrat, ko sta mu umrla oba sinova, ker nista spoštovala Božje svetosti. (3 Mz 10,3) Pri Jobu pa so nastale težave šele takrat, ko so začeli govoriti. (Job 2,13)

Sledi še zaključek psalma: **»Gospod nad vojskami je z nami, trdnjava (Chráska: grad visok) nam je Bog Jakobov.« Sela. (v. 12)** Bralcu, ki upošteva, kar je zapisano v tem psalmu, ni težko umiriti srca pred Jakobovim Bogom in o njem razmišljati, nato pa srce povzdigniti in povelečevati Boga, ki je naše zavetje.

Tjaša Golobič Štucin

Svetilnik

Neka krščanska pesem pripoveduje o svetilniku, ki z vrha hriba bdi nad ladjami, ki po morju plujejo mimo njega. Naloga tega svetilnika je, da neprenehoma sveti in da njegova luč v hudi nevihtni in temni noči ne ugasne, saj ladje le tako najdejo pot domov.

In pesnik pesem nadaljuje takole: »Tudi ko mi drugi ljudje pravijo, da svetilnik ni več uporaben, saj velike ladje ne vozijo več mimo njega, se jaz spomnim na tisto nevihtno noč, ko sem po Božji milosti zagledal luč tega svetilnika, katere-mu dolgujem svoje življenje.«

Ta svetilnik je Jezus, saj je on edini, ki je prišel, da bi nam podaril življenje! On je

namreč tisti, ki rešuje! Če ne bi bilo tega svetilnika, če ne bi bilo Jezusa, le kje bi bila naša življenja?

In če smo se danes znašli v nevihti in se nad nami zgrinjajo črni oblaki žalosti in trpljenja, potem glejmo na Jezusa, na ta svetilnik, ki še danes popotnikom, kot sva jaz in ti, kaže pot. Jezus je najmočnejša luč, ki lahko razblini vsakršno temo, ki nas pesti. Jezus prinaša v naša življenja luč, svobodo, življenje, mir, upanje in veselje.

In ko nas bo sedaj ponovno obsijala luč Božjega veličastva in njegove prisotnosti, ne zakrknimo svojih src! Ne glejmo stran, saj je luč, ki prihaja od Boga, Jezus, naša rešitev!

Katja Brkič Golob
vodja slavnine in
glasbene skupine ter
Cerkvenega mešanega
pevskega zbora v
Evangeljski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto,
duhovnica,
teologinja in
psihologinja

Samuel

Deček Samuel pa je služil GOSPODU pred Élijevim obličjem. Tiste dni je bila GOSPODOVA beseda redka, videnje ni prodrlo skozi. Tistega dne je Éli spal na svojem prostoru; njegove oči so začele pešati, ni mogel videti. Božja svetilka še ni ugasnila in Samuel je spal v GOSPODOVEM svetišču, kjer je bila Božja skrinja. Tedaj je GOSPOD poklical Samuela. »Tukaj sem,« je rekel. Tekel je k Éliju in rekel: »Tukaj sem, kajti klical si me.« »Nisem klical,« je rekel, »vrni se, spi!« Šel je in zaspal. GOSPOD pa je spet poklical Samuela. Samuel je vstal, šel k

Éliju in rekel: »Tukaj sem, kajti klical si me.« »Nisem klical, moj sin,« je rekel, »vrni se, spi!« Samuel namreč še ni poznal GOSPODA in GOSPODOVA beseda se mu še ni razodela. GOSPOD pa je spet, tretjič, poklical Samuela. Vstal je, šel k Éliju in rekel: »Tukaj sem, kajti klical si me.« Tedaj je Éli spoznal, da GOSPOD kliče dečka. In Éli je rekel Samuelu: »Pojdi, spi! In če te bo poklical, reci: ›Govôri, GOSPOD, kajti tvoj hlapec posluša.‹« In Samuel je šel ter zaspal na svojem prostoru. Tedaj je prišel GOSPOD, se ustavil in zaklical kakor prej: »Samuel, Samuel!« Samuel je rekel: »Govôri, kajti tvoj hlapec posluša.« (1 Sam 3,1-10)

Prav gotovo vsi poznamo zgodbo o Ani, Samuelovi mami, ki ni mogla imeti otrok in je šla v tempelj molit, kjer jo je slišal duhovnik Éli, ki ji je dejal, da bo rodila otroka. Ana mu je verjela, v srcu pa je sklenila, da bo otroka »darovala Bogu« in ga pripeljala v tempelj, kjer bo deležen duhovniške vzgoje. Ana je res rodila sina Samuela, ga odpeljala v tempelj, kjer je zanj skrbel duhovnik Éli, ki ga je tudi vzgajal. V zgodbi tako nastopata dve družini: ena je Anina družina, druga pa je družina duhovnika Élija. Pogledali si bomo karakteristike obeh družin, pri čemer Anina družina predstavlja miselnost tedanje družbe, Élijeva družina pa predstavlja miselnost tedanje religijske sfere. Vmes med obema svetovoma se znajde Samuel kot predstavnik posameznika.

1. Anina družina kot predstavniki današnje družbe

Ana je bila, kot že rečeno, Samuelova mama. Bila je ponižna in bogaboječa žena, ki sprva ni mogla imeti otrok. Nekega dne je molila v svetišču v Šilu in Bogu obljubila naslednje: »Če me boš uslišal in mi dal sina,

bo njegovo celo življenje posvečeno Bogu.« Na drugi strani o Samuelovem očetu vemo le to, da mu je bilo ime Elkana. Bil je eden izmed najbogatejših in najbolj spoštovanih članov Levijevega rodu. Anina družina je živela v zgodovinskem obdobju, imenovanem obdobje železne dobe (od 1200 do 800 pr. Kr.). Železo je bilo v tem času ključnega pomena tako za izdelavo orožja kot tudi orodja.

Vemo tudi, da so bili Izraelci patriarhalna družba. Moški so imeli vodstvene položaje znotraj svojih rodov. Plemena so dolga leta vodili tako imenovani sodniki, ki so bili kot voditelji naroda in tudi Samuel je bil eden izmed takšnih sodnikov. Ženske so lahko imele samo enega moža, medtem ko so moški lahko imeli več žena. Moški je lahko vzel drugo ženo, če je bila njegova žena neplodna, kajti že takrat so verjeli, da bo Mesija prišel izmed njih, zato je bilo potomstvo pri njih ključnega pomena. Vsi moški so si želeli imeti čim več otrok, saj so upali, da bo morda ravno njihov sin Mesija.

Glede dogajanja v tedanji družbi vemo, da so bili za časa Aninega in Samuelovega življenja Filistejci največji sovražniki Izraelcev. Filistejci so bili tudi velik duhovni sovražnik Izraelcev, saj so bili Judje monoteisti (verjeli so v enega Boga), njihovi sosede pa so bili politeisti (imeli so več bogov in božanstev, med najbolj znanimi sta bila Baal in Astarta). Nekateri njihovi sosede so svojim bogovom darovali tudi otroke in jih žive zažigali. V tem času je žal mnogo Izraelcev prestopilo na drugo stran in so Jahveja dali na stranski tir ter sodelovali v poganskih obredih.

V takšnem času je torej živela Ana s svojo družino. Najbolj zanimiv podatek, ki ima tudi simboličen pomen, je ta, da Ana ne more imeti otrok, da ni plodna in jo zaradi tega njena družina in sorodniki zaničujejo. Ta njena neplodnost je v resnici prisposodba mrtve, nerazvijajoče se in uničevalne družbe, kajti, če človeštvo nima potomstva, sledi izumrtje. Biblijski simbolizem sporoča, da je v tem kaosu, v katerem živi Ana s svojo družino, nemogoče imeti potomca in je nemogoče biti

»rodoviten«, »biti ploden« oziroma nositi sad. Tudi Izrael je bil namreč v tem obdobju neploden, niso namreč spoštovali pravil Tore, niso spoštovali Jahveja, mnogi so začeli verovati v tuje bogove, zato niso bili »plodonosni«. Izraelci so postali preveč pokvarjeni, preveč umazani, da bi bili rodovitni. Anina neplodnost je torej odraz pokvarjene in apatične družbe, ki nima več smisla, in odraz duhovno mrtvega Izraela, ki se je obrnil proč od Boga.

Če so v Anini družbi darovali žive otroke za žrtve bogovom, je danes vse več abortusov, ko ljudje žrtvujejo otroke svojemu lastnemu bogu užitka in neodgovornosti. Če so bile v Anini družbi ženske degradirane in so jih moške lahko brez družbenih posledic varali in kaznovali, potem je v današnji apatični in neodzivni družbi 80 % žensk, ki so bile spolno zlorabljene, in to večinoma od svoje lastne primarne družine in sorodnikov. Če je v Anini družbi veljalo, da so okoliški narodi politeistični in so verjeli v več bogov, pa danes velja, da se ena petina vseh odraslih v ZDA deklarira kot ateisti, a hkrati verjamejo v

vse neumnosti od trkanja na les do objemanja dreves. Ocene žal kažejo, da se bo število vernikov kristjanov v ZDA do leta 2050 razpolovilo. Število ločitev narašča, na pohodu so nove bolezni (ADHD, avtizem ipd.), več kot pol milijona ljudi v ZDA je brezdomcev, četrtnina od teh je otrok. Pornografija in trgovanje z ljudmi je postala stalnica moderne kulture, število samomorov pa se konstantno povečuje. V Anini družbi so se Filistejci borili za ozemlje Izraelcev, v današnji družbi pa se ljudje sami med seboj bojujemo in prepiramo za pol metra zemlje, že znotraj družine, in se kregamo, kdo si jo bo lastil. V Anini družbi so izdelovali železo za vojaške pohode, danes pa smo fini in nekatere ljudi po svetu imenujemo s sofisticirano besedo »vojaki« ali »borci«, čeprav so to lahko osebnostno moteni podivjanci, ki kar na svojo roko ubijajo nedolžne ljudi. Danes uporabljamo ekonomski sistem, ki povzroča globalno recesijo in pušča na milijone ljudi brez služb in brez denarja, da težko preživijo.

Otroci v Anini družbi so morali poznati samo Toro, mi pa naše

otroke že zgodaj pošiljamo v šole, kjer si morajo zapomniti podatke, ki jih bodo kasneje redko uporabili, učiti se morajo stvari, ki jim ne ustrezajo in hkrati zatiramo njihove resnične talente. Zaradi finančnih in delovnih pritiskov, ki so jim podvrženi starši, so le-ti prisiljeni zamuditi najpomembnejša obdobja odraščanja njihovih otrok. Rože zalivamo z dragoceno vodo, ki je primanjkuje, živalim operiramo kolke in hernije, sami pa vase zlivamo pijačo z umetnimi dodatki in jemo vse možno. Imamo na tisoče religij, od katerih skoraj vsaka verjame, da je njen bog edini pravi, drugače misleče pa se marsikje v imenu boga kar ubija. Zanimivo, da se v današnji družbi človek bori, da bi dolgo časa živel, poskusili smo s kloniranjem, z zdravo prehrano, pa zdravim duhom v zdravem telesu, poskušamo izumiti tabletko nesmrtnosti. A kaj vse to koristi, ko smo tako in tako neplodni, kot je bila Ana, in življenja sploh ne moremo normalno začeti. Stvarstvo smo vzeli v svoje roke, želimo usmerjati Božji svet, pozabili pa smo, da je Stvarnik ta, ki ustvarja, in da človek življenja ne more začeti.

Smo duhovno mrtva družba, ki je neplodna, saj so nas požrli duhovni Filistejci – razne alternative, humanizem, new age, reinkarnacija, joga, meditacija, objemanje dreves, iskanje čaker in dobre energije. Vse to je neplodno, ne obrodi sadu, zato smo tudi zemljani danes prazni in neplodni, kot je bil Izrael v času Aninega življenja.

2. Élijeva družina kot predstavniki Cerkve

Élijeva družina, torej družina duhovnika Élija, simbolizira tedanjo versko srenjo. Éli je bil Aronov potomec, bil je veliki duhovnik in bil je edini v tistih časih zgodovine, ki je nosil dve kroni – bil je sodnik in bil je veliki duhovnik. Sodnik je postal pri 58 letih, po Samsonovi smrti, torej leta 2830 pr. Kr., pri 98 letih pa je tragično umrl. V tistih časih je svetišče stalo v mestu Šilu, ki je bilo takrat center religijskega življenja; v to svetišče je tudi Ana prišla molit, da bi postala mati in dobila sina. Éli je bil po naravi dober človek, ljudje so ga imeli radi, tudi Samuel je bil navezan nanj in je vedno sledil njegovim navodilom.

Kljub vsemu je Éli v svojem službovanju naredil veliko napako – toleriral je grešno obnašanje svojih dveh sinov, ki sta izkoriščala svoj privilegiran položaj, ki sta ga imela kot sinova velikega duhovnika, in se ukvarjala s korupcijo, izsiljevanjem in prostitucijo. Takrat je bila navada, da so imeli duhovniki svoje pomočnike in služabnike, ki so sprejemali žrtve (torej živali), ki so jih ljudje prinašali k templju kot daritev Bogu. Élijeva sinova sta bila takšna pomočnika svojemu očetu, a sta bila znana po tem, da sta ljudem kradla meso žrtvenih živali in ga porabila zase, tako da so morali ljudje nositi dvojne daritve. Poleg tega sta bila znana tudi po tem, da sta spala z ženskami, ki so služile in stale pri vhodu v tempelj. Božjo hišo oziroma tempelj sta spremenila v kraj prostitucije. Éli je vse to vedel, vendar sinov ni discipliniral in ju ni izključil iz Božje službe. Posledično sta sinova tudi Élijevo srce obrnila proč od Boga, zaradi česar je bil do Boga manj odgovoren.

Ključne stvari iz obravnavanega odlomka, ki so pomembne za razumevanje Samuelovega

položaja in samega sporočila tega besedila, so še naslednje:

Božja Beseda je bila redka

Kaj to pomeni, da je bila Božja beseda redka? To pomeni, da je Bog še vedno govoril, vendar ga ljudje niso slišali. Morda so celo poslušali, vendar niso slišali. Zadovoljni so bili s svojo religijo, s svojo vero, vseč jim je bilo, da so vedeli, da je Bog tam nekje, če bi ga slučajno potrebovali. Élijevi sinovi so kradli in prešuštvovali: torej morda so poslušali, vendar zagotovo niso slišali. Res pa je tudi, da jim je Bog vse manj govoril. Judje so imeli sklenjeno zavezo z Bogom. Imeli so poseben odnos z njim, ki je tako kot vsak odvisen od dobre komunikacije, vendar se je njihov odnos do Boga ohladil. Znašli so se v situaciji, ko je bil odnos med njimi in Bogom skorajda uničen, Bog je bil čedalje manj zaželen in Božja Beseda je bila vse bolj redka. Vse je šlo v tej smeri, da bi Bog obmolnil: »Glejte, pridejo dnevi, govori GOSPOD Bog, ko bom poslal v deželo lakoto; ne lakote po kruhu in ne žeje po vodi, temveč po poslušanju GOSPODOVE besede.« (Am 8,11). O, daj

Bog, da bi naša srca čutila lakoto po Božji Besedi!

Videnje še ni prodrlo

Videnje označuje Božje odkritje in je ekvivalent Božje Besede. V tem kontekstu je beseda vizija uporabljena kot opis božanskega sporočila, ki so ga označevali preroki. V resnici gre torej za pridige, ki so jih pridigali preroki. To, da videnje še ni prodrlo, pomeni, da so pridige naletele na gluha ušesa, kot bi rekli danes. V Élijevem času se Božja Beseda niti kakršnakoli druga Božja sporočila niso oznanjala, kot bi se morala, zato je v družbi vladala vse večja zmeda.

Éli je izgubljal vid

To, da je Éli izgubljal vid, opisuje vse večjo duhovno slepoto. Éli je bil duhovno slep, ni videl greha, ni hotel priznati, kaj počneta njegova sinova. Ana ni mogla imeti otrok, ker je bila neplodna, Élijeva sinova pa sta trgovala s tempeljsko prostitucijo in kupčevala s soslednjimi narodi, bila promiskuitetna in se obrnila proč od Boga ter ga zamenjala z maliki. Kakšna ironija! Éli pa žal ni ukrepal pravi čas. Éli in z njim celoten Izrael

sta izgubila duhovni vid, zaradi česar so kmalu potem Filistejci ukradli skrinjo zaveze, ki je predstavljala prisotnost Božje slave, s katero so Izraelci zmagovali v bitkah s tujimi narodi in

sovražniki. Ker so imeli Izraelci duhovno zaprte oči, so izgubili Božjo slavo (ikabot).

Kaj pa današnja Cerkev? Koliko je shizem, delitev, razprtij,

krivih naukov? Kje je duhovni vid Cerkve?

Danes Cerkev množično tolerira grehe, da se ne bi zamerila svojim vernikom. O življenju »na koruzi« se več ne pridiga, o moralni čistosti tudi ne, vseh so nam pridige, ki božajo naša ušesa, ne pa tiste, ki nas resno opozarjajo. Cerkev danes ne pridiga več o pomembnosti branja Svetega pisma, ker da je to preveč staromodno, niti o molitvi in postu, ker naj bil imel danes že vsakdo zdravstvene težave, zaradi katerih ne more postiti. Danes je tudi veliko samooklicanih duhovnikov in pridigarjev, ki ljudem perejo možgane, da na koncu ti ljudje ostanejo osamljeni, izgubljeni, razočarani, depresivni, samomorilsko nagnjeni. Duhovna slepota, ki tolerira grehe, je največja bolezen današnje Cerkve.

Svetilka je še gorela

To pomeni, da je bila luč v templju skorajda že ugasnjena, ker ni bilo več olja, toda Bog je bil še vedno prisoten. Samuel je spal pri skrinji zaveze, ki je predstavljala luč Božje prisotnosti. Spal je v templju, kjer je

kljub pomanjkanju olja (torej maziljenja) še gorela Božja luč. Na tempeljskih vratih so Élijevi sinovi počeli nečastna dejanja, na tempeljskem dvorišču so se opravljale nečastne daritve, toda v samem templju je bila Božja slava še prisotna, kajti Božje Cerkve človek ne more prevzeti in uničiti! V takšnih trenutkih Bog spregovori: »Glejte, nekaj novega storim, zdaj klije, mar ne opazite? Da, speljal bom pot skozi puščavo in reke skozi pustinjo.« (Iz 43,19)

3. Samuel

Samuel se znajde med pokvarjeno in neplodno družbo na eni strani ter duhovno mrtvo religijo na drugi strani. Kljub temu precepu in zmedi Bog pokliče ravno Samuela, ki v resnici predstavlja tebe in mene, ki sva se znašla v tem kaotičnem svetu.

Kako vemo, kdaj govori Bog in kdaj človek? Kako se naučiti razločevati, kaj je od Boga in kaj ne? Toliko je raznih prerokov, apostolov, evangelistov, pastorjev, pridigarjev, ki skorajda za vsak stavek trdijo, da so ga dobili direktno od Boga. Kako lahko kot verniki ločimo, kaj je od Boga in kaj je od člo-

veka? Ravno v tem odlomku najdemo pomembne iztočnice, ki nam lahko pomagajo, da ločimo, katera sporočila prihajajo od Boga in katera ne.

Kraj, kjer se razodeva Bog, je kraj miru in počitka.

Mesto Šilo je bilo poznano že iz časa Jozueta, kajti ko je Jozue zavzel kanaansko deželo, je bila skrinja zaveze shranjena v tem mestu, kjer sta živela dva Izraelova rodova, in sicer Benjaminovci in Efraimovci. Šilo je postalo znano kot mesto, kjer je Gospodov tempelj. Izraz Šilo pomeni miroljuben, nosilec miru, nekateri prevodi besedo Šilo prevajajo celo kot počitek. Božje sporočilo se torej objavlja tam, kjer je »skrinja zaveze«, to pomeni tam, kjer je Božja navzočnost, med brati in sestrami, ki živijo v miru in slogi. Božje sporočilo je sporočilo miru in počitka (= Šilo), kajti Bog ne vzbuja občutke krivde, ampak tudi kadar opozarja, polaga v naša srca mir, kar beseda Šilo tudi pomeni. Kadar Bog izpostavi problem, vedno predstavi še rešitev. Če nekdo ne gradi miru ali če neko sporočilo ne doprinese k sožitju, potem zagotovo ni od Boga.

Bog se razodeva v Cerkvi, kjer je Božja prisotnost.

Samuel je živel blizu Boga, bil je v templju, bil je tam, kjer je bila skrinja zaveze, bil je torej v sami prisotnosti Boga. Samuel ni bil solist, individualist, on je vedel, da nekomu pripada – pripadal je templju v Šilu. To pomeni, da ne moremo slišati Boga, če ne pripadamo neki duhovni družini – to je Cerkvi. Kadar smo v Cerkvi, smo obkroženi z Božjimi ljudmi. Tudi sam Jezus pravi, da je tam, kjer sta dva ali trije zbrani zaradi njega, on sredi med njimi. Če zamudimo bogoslužje in pridi-go, zamudimo priložnost, da bi slišali Boga. Kajti če ne pripadamo nobeni Cerkvi, ne moremo trditi, da smo slišali Božje sporočilo, saj so Božja sporočila namenjena Cerkvi. Samuel je dobil sporočilo od Boga, saj je pripadal in celo bival v templju, to je v Cerkvi.

Bog se razodeva ponižnim in krotkim, tistim, ki mu služijo in ga poslušajo.

Samuel je bil ponižen, ni se poviševal, saj Božjega razodetja ni razlagal ljudstvu, ampak si je še bolj želel služiti Bogu in v Cerkvi. Niti ni Bogu odgovarjal,

ampak mu je vdano prisluhnil: »Govori Gospod, kajti tvoj služabnik posluša.« In Bog začne govoriti šele takrat, ko Samuel reče: »Govori Gospod, kajti tvoj služabnik te posluša!« Samuel ni izrabljajal te izkušnje, ki jo je imel z Bogom, ampak je ponižno čakal na Božje navodilo.

Bog tolikokrat ponovi sporočilo, dokler ga naslovnik ne sprejme.

Sporočilo od Boga se ponavlja, dokler ni sprejeto. Bog je Samuela štirikrat poklical. V biblijskem simbolizmu številka štiri pomeni Božjo popolnost in previdnost. Zato se nam ni potrebno zaganjati in reagirati na prvo žogo, ampak lahko mirno čakamo na Boga in mu zaupamo, da bo potrdil, ko bomo njegovo sporočilo pravilno razumeli.

Samuel sporočilo preverja s starešino (Élijem) in z odzivom čaka na pravi trenutek.

Ključno pri obravnavanem dogodku je to, da je Samuel res dobil sporočilo, vendar ga je najprej povedal Éliju, to je predstojniku Cerkve oziroma starešini. Samuel je sporočilo najprej želel overiti s starešino. Stare-

šine, voditelji Cerkve, pastori so namreč ljudje, ki so postavljeni od Boga, zato ne moremo reči, da z njimi ne bomo ničesar preverjali, ker nam niso všeč. Predstojnike je pač postavil Bog in so odgovorni za Cerkev in na nas je, da takšen red spoštujemo.

Kako Bog govori danes?

Mnogo ljudi se sprašuje, kako Bog govori danes. Predstavljajmo si, da se pojavimo v službi in začnemo govoriti, da smo slišali Božji glas, ali pa da smo se srečali z angelom; hitro nas bodo razglasili za nore. Tudi slušne halucinacije in razni tako imenovani »glasovi v glavi« so čedalje bolj razširjeni. Toda, še vedno ostaja odprto vprašanje, kako danes – v tem norem svetu – slišati Božji glas. V Stari zavezi Svetega pisma pogosto beremo, da je Bog neposredno govoril ljudem in jim naročal, kaj naj storijo, in da je pošiljal angele, ki so ljudem neposredno prinašali Božja sporočila.

Bog govori tudi danes, vendar na drugačen način. Če bi se danes odprla nebesa in bi zaslišali Božji glas, bi nas to verjetno prestrašilo. Žal veliko ljudi

misli, da še danes Bog govori predvsem preko čudežev in »gorečih grmov«, ampak danes Bog redkokdaj govori tako. V današnjem novozaveznem času Bog najpogosteje govori preko Cerkve in cerkvenih predstojnikov, pastorej, pridigarjev, učiteljev (Ef 4,11-12), preko molitev bratov in sester v Cerkvi (1 Kor 14), preko Božje besede oziroma pridig v Cerkvi in branja Svetega pisma (Ps 119,105) in preko Svetega Duha (Rim 8,16), ki deluje skupaj z našo vestjo (Rim 2). Sveti Duh nam preko naše vesti potrjuje, ali je to, kar delamo, prav ali narobe. Če gremo v napačno smer ali pa naredimo kaj narobe, čutimo, kako nas grize vest in nekaj stiska v notranjosti – to je Sveti Duh, ki nam preko vesti daje vedeti, da nekaj ni dobro. Sveti Duh je tisti tihi glas, ki šepeta v nas; on nikoli ne kriči naglas, kaj šele na nas. Bog nam govori tudi preko mnogih duhovnih darov, vendar je potrebno naglasiti, da mora biti uporaba teh darov usklajena z avtoriteto Cerkve.

Bog kliče po imenu

Bog je Samuela poklical po imenu. 12-letni deček se je

znašel v krutem svetu, polnem vojn, strahu in nasilja. Za nameček je bil ta deček vključen še v duhovno mrtvo sinagogo, tempelj, Cerkev, kjer je bilo pomanjkanje Božje navzočnosti in svetosti očitno. Samuel kot tak predstavlja mene in tebe in simbolizira posameznika, običajnega človeka, ki po tem svetu blodi kakor brez identitete, saj smo ljudje postali samo številke. Samuel predstavlja tudi verujočega posameznika, ki išče resnico in tava po duhovni puščavi tega sveta. K temu dečku je pristopil Bog in ga poklical po imenu, ki ga je ponovil celo dvakrat: »Samuel, Samuel.« Sveto pismo ima več podobnih primerov, ko je Bog dvakrat ponovil ime osebe: »Abraham, Abraham« (1 Mz 22,11), »Jakob, Jakob« (1 Mz 46,2), »Mojzes, Mojzes« (2 Mz 3,4), »Savel, Savel« (Apd 9,4). Bog je Samuela poklical po imenu in po imenu kliče vsakega od nas tudi danes. Čeprav je situacija v svetu težka, čeprav ljudje ne želimo več slišati za Boga, nas Bog ne pušča na cedilu, se ne umika, ampak še vedno komunicira z nami.

Ime Samuel pomeni »Bog je uslišal« oziroma »Bog sliši«. Samuel simbolično predstavlja tebe in mene, zato smo lahko prepričani, da vsakega od nas Bog sliši, da sliši naš jok, da vidi naša srca, da vidi v kakšnem krču se je znašla naša duša, da vidi, če se moj in tvoj duh utapljata v solzah. Bog kliče tebe in mene po imenu! Vsi mi imamo ime in priimek. Priimek nas veže na starše, na rodovino, na preteklost, na grešno naravo, toda ime je lastno samo nam. Ime je prvi znak identitete, ki ga dobimo takoj, kot se rodimo. Danes nas Bog kliče. Kliče nas vsakega posebej po imenu. Stoji pred vrati mojega in tvojega srca in trka. Poslušajmo in slišali ga bomo. Bog nama danes vrača najino izgubljeno identiteto nazaj. Kajti nisva več grešnika, ampak sva pomiloščena grešnika. To, da nas Bog kliče po imenu, pomeni, da nas kliče z vsemi našimi težavami in skrbmi vred, ki jih ima vsakdo izmed nas. Bog ne kliče samo tega, kar je v nas dobrega, ampak tudi vse tisto, kar je v nas »slabega«. Bog nas kliče in nas tolaži. Odzovimo se temu klicu, kot se je odzval tudi Samuel.

Klara Tekavec

Božji dotik

To poletje sem se udeležila najstniškega tabora v Ženavljah in doživela Božji dotik. Dopoldne in zvečer smo imeli bogoslužja ter oboževanja. Tretji dan tabora smo kot vsako popoldne imeli nekaj prostega časa in začela se me je lotevati neka bolečina v bokih. S seboj sem imela tudi tablete za omilitev bolečin. Vzela sem eno tableto in čakala, da bo začelo delovati, vendar je bilo čakanje zaman. Prijateljica mi je predlagala, naj vzamem še enega, češ da bo zdaj delovalo. Ker bolečina ni popustila, sem obupala. Približeval se je čas večernega bogoslužja. Bilo me je strah, kako bom zdržala s to bolečino. Bogoslužje smo začeli z uvodni-

mi pesmimi in nato nadaljevali s predavanjem pastora s Slovaške, ki je bil glavni govornik in predavatelj na taboru. Na tabor je prišel z družino. Ko je končal, smo molili in nadaljevali s slavljenjem. Med prepevanjem je pastor rekel, da mu je Bog razodel, da so med nami osebe z bolečinami v vratu, zgornjem delu roke, nog in v bokih. Vsi so se začeli spogledovati in šepetati med seboj. Za moj problem je vedela le moja prijateljica, saj tega nisem želela govoriti naokoli. Pastor nas je opogumljal, naj stopimo naprej, da bo molil za nas. Končno se je opogumil nek fant. Sledil mu je še eden, nato pa še jaz in še eno dekle. Postavili smo se v vrsto in vsak od nas je povedal, kje ima bolečino in kako močna je. Pastor je šel in molil za vsakega izmed nas ter na nas položil roko in

zapovedal, da nas v Jezusovem imenu neha boleti. Bolečina je v trenutku izginila. Doživeli smo Jezusov dotik in ozdravitev, zato se želim Bogu zahvaliti tudi na tak način, da to pričevanje podelim z vami. To je bila res lepa izkušnja. Po

tem dogodku se je slavljenje nadaljevalo še pozno v noč in mnogi drugi, ki si prej niso upali, so stopili naprej in molili smo tudi za njih. Želim si še čim več doživetij z našim Odrešenikom Jezusom Kristusom.

Marija Barborič

voditeljica molitvene
skupine v

Evangeljski cerkvi

Dobrega pastirja

Novo mesto

Vztrajna molitev

Jezus je odšel od tam in se umaknil v tirska in sidónska pokrajina. In glej, prišla je kánaanska žena iz tistih krajev in vpila: »Gospod, Davidov sin, usmili se me! Moja hčer zelo mučijo demoni.« Vendar ji ni odgovoril niti besede. Tedaj so pristopili njegovi učenci in ga prosili: »Odpravi jo, ker vpije za nami.« Odgovoril je in dejal: »Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.« Prišla je, padla predenj in rekla: »Gospod, pomagaj mi!« Odgovoril ji je in dejal: »Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psom.« Ona pa je rekla: »Tako

je, Gospod, pa vendar tudi psi jedo od drobtinic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.« Tedaj je Jezus odgovoril. Rekel ji je: »O žena, velika je tvoja vera! Zgodi naj se ti, kakor želiš!« In njena hči je ozdravela tisto uro. (Mt 15,21-28)

To je pretresljiv odlomek, ki govori o ženi, katere hčerka je strašno trpela, s tem pa tudi ona sama in vsa družina. Za materino srce ni hujše bolečine, kot nemočno gledati svojega otroka, kako trpi. Kako težka je bila njena bolečina, nam pove vztrajnost njene molitve. Verjetno je iskala pomoč že pri raznih zdravnikih, zdravilcih, alternativni, šarlatanih, magih in še marsikje, vendar je bilo s hčerko

samo še huje. Naenkrat pa je slišala besede, ki so kot žarek upanja posijale v njen brezup, da je nedaleč stran v neki hiši Jezus. Blagoslovljena usta, ki so ji prinesla najlepšo novico za njeno trpeče in obupano srce! Takoj, ko je slišala, da je Jezus nedaleč stran v neki hiši, se ni obotavljala. Hitro je vstala in odhitela tja. Že prej je morala slišati, da po Palestini hodi človek, ki ozdravlja, osvobaja in dela razna znamenja in čudeže, saj jo vidimo, da ga v svoji molitvi naslavlja: Gospod, Davidov sin. Ker pa je bila od mnogih že tolikokrat opeharjena in razočarana, ni več hotela dajati pozornosti takim govoricam. Sama sebi ni več dovoljevala nikakršnega upanja, kajti vsako razočaranje je bilo za njeno obupano srce preveč boleče. Zdaj pa je slišala, da je ta čudodelnik celo v njihovem kraju tako zelo blizu, da gre lahko peš do njega in njeno srce je poskočilo od vznemirjenosti. Žarek upanja, ki je skrito še tlel nekje globoko v srcu, je planil na površje. Vedela je, da je to edinstvena in neponovljiva priložnost, ki je ne sme zamuditi. Ni se obotavljala, niti kaj dosti premišljevala, kaj naj stori,

dovolj je bil le pogled na trpečo hčerko, da se je odločila. Saj tako in tako nima več kaj izgubiti, kvečjemu lahko le pridobi. Kakor hitro je mogla, je z drhtečim srcem odhitela tja in že od daleč vpila: »Gospod, Davidov sin, usmili se me!« Jezus pa se je delal kot da ne sliši njenega vpitja. A je vztrajno klicala naprej, in sicer tako, da so učenci pristopili k Jezusu in ga prosili, naj jo vendar odžene stran. Kakšen šok je moral to biti za njeno trpečo dušo! Tisti, za katerega je slišala tako čudovite stvari, jo je ignoriral, učenci pa, ki bi morali čutiti z njeno bolečino in zanjo posredovati pri Jezusu, so ga celo nagovarjali, naj jo vendar odžene. Smo se kdaj znašli v podobni situaciji, ko smo bili nerazumljeni, kot ta žena? Ko smo se v svoji stiski zatekali v vse, karkoli nam je bilo ponujeno na tržišču tega sveta? A je bilo le še slabše in smo se utrujeni in nemočni vdali. Potem pa, ko smo slišali za Jezusa, se je tudi v našem srcu prižgalo tisto zadnje upanje. V svoji nemoči smo le še nemo ječali, ali pa smo bili v svoji agoniji morda celo preglasni. Klicali smo in klicali, odgovora pa kar ni bilo in se je že

oglašal črv dvoma, ali ima sploh še kakšen smisel vztrajati v molitvi naprej. Ko se je tisto drobno seme vere in upanja omajalo, se je prav takrat našel nekdo, ki se je porogljivo posmihal in nas nagovarjal, naj vendar že utihnemo.

Zamislimo si ta prizor, ko so bili učenci z Jezusom in domačini v hiši. Prijetno vzdušje pa so naenkrat prekinili obupani klici, ki so se slišali že od daleč. Vsekakor to učencem ni bilo všeč. Njim je bilo lepo ob Jezusu, pa še domačini so jih tako lepo sprejeli in pogostili. Zdaj pa to idilo z glasnim vpitjem prekinja neka žena, ki je povrh vsega še poganka. Ker pa je bil Jezus na njeno vpitje tiho, so si verjetno učenci mislili, le kaj si vendar ta poganka dovoli in Jezusa nagovarjali, naj jo vendar odžene, ker tako vpije za njimi. Jezusova reakcija je bila nepričakovana, ni jih zavrnil glede njihovega nesočutja, temveč jim je na videz dal celo za prav, ko jim je rekel: »Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.« Ženina bolečina pa je bila tako velika, da je šla preko svojih čustev užaljenosti in ponosa ter padla

k Jezusovim nogam ter ga milo prosila: »Gospod, pomagaj mi!« Jezus pa ji je na to prošnjo še bolj grobo (trdo) rekel: »Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psom.« Žena je poznala sladke besede obljub raznih šarlatanov, ki so ji za plačilo obljubljali nemogoče stvari, zato si ni več želela le lepih besed in neizpoljenih obljub. Opazila pa je, da je Jezus tako zelo drugačen od vseh, ki so bili le polni lažnih obljub, a brez moči, da bi karkoli lahko storili. Na te Jezusove besede se je še bolj ponižala in dala Jezusu za prav ter rekla: »Tako je, Gospod, pa vendar tudi psi jedo od drobtinic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.« Da, Gospod, četudi sem le kot psiček, sprejemam od tebe kot Gospodarja tudi drobtinice. Tvoje drobtinice so zame več kot vse bogastvo in mnogo več, kot vse obljube sveta. O, kako zelo je bila nagrajena ta njena skromnost, ponižnost in vztrajnost! Pričakovali bi, da bo žena na Jezusove besede reagirala jezno, razburjeno, razočarano in užaljeno, a ona je kar kleče vztrajala pri Jezusovih nogah in čakala, dokler ni slišala najlepših besed: »O žena, velika je

tvoja vera! Zgodi naj se ti, kakor želiš!» In njena hči je ozdravela tisto uro. Morda je pričakovala, da ji bo tudi Jezus, kot že mnogi drugi rekeli, naj naredi to ali naj naredi ono ...

Tudi danes je poplava tistih, ki obljublajo nemogoče reči le, če kupiš to knjigo, te pripomočke, ta mazila, greš na te seanse, ta predavanja, delaš te vaje, ješ zdravo, živiš zdravo, obrneš posteljo po njihovih navodilih, preverjaš sevanje v stanovanju, pojdeš k temu gurujju, pa k onemu ... A kaj, ko se vse to vrti le okoli tega: naredi in plačaj. Ko pride bolezen, nesreča, stiska, problemi, je normalno, da človek išče pomoč in rešitev, zato se v svoji nemoči oklene vsega, kar daje vsaj malo upanja za boljše življenje. A največkrat se stanje ne izboljša, temveč celo poslabša. Problemi se večajo, odnosi še poslabšajo, človeštvo postaja še bolj bolno, stiske so le še hujše, varnosti ni več nobene, strah pred jutri pa je še večji. Svet dobesedno propada in ječi od nemoči. In ko je stanje najbolj alarmantno, se pojavi množica tistih, ki za denar obljublajo nemogoče reči. Svet je kot hči te žene: od greha

izmaličen se zvija v hudih bolečinah in mnogokrat le nemočno gleda, kaj se mu dogaja. A ženina vztrajna molitev za bližnjega je obrodila sad. Zaradi njenega sočutja, ljubezni in vztrajne molitve je njena hči ozdravela. Naj tudi nas ta njena zgodba opogumi, da vztrajamo v posredniški molitvi za bližnje v njihovih stiskah in trpljenju.

Prositate in vam bo dano! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosa, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo. (Mt 7,7-8)

Charles H. Spurgeon

Posvetitev Bogu

Ko pa je Abram imel devetindevetdeset let, se mu je prikazal GOSPOD in mu rekel: »Jaz sem Bog Mogočni. Hodi pred menoj in bodi popoln!« (1 Mz 17,1)

Kdor želi biti popolnoma posvečen Gospodovi službi, se mora najprej zavedati vsemogočnosti, vsezadostnosti in slave Boga. Ljubljeni, Bog, ki mu služimo, napolnjuje vse stvari in ima vso moč in vse bogastvo. Če ga malo cenimo, mu bomo malo zaupali in tudi vsaj malo bomo poslušni. Če pa je naše pojmovanje Božje slave veliko, se bomo naučili dosledno zaupati vanj. Greh v osnovi pogosto izvira iz slabega mnenja o Bogu.

Človek, ki čuti, da Bog v celoti izpolnjuje njegovega duha, ne bo iskal zabave v ničnih opravkih; ne bo sledil lahkomišelnim množicam, ki tekajo za plehkimi radostmi. »Ne«, bo rekel, »Bog se mi je razodel kot Bog, ki poskrbi za vse moje udobje in

veselje. Dokler je Bog z mano, sem zadovoljen. Naj drugi kar pijejo iz pokvarjenih cistern, če hočejo, jaz prebivam ob vodnjaku žive vode in sem popolnoma zadovoljen«.

O, ljubljeni, kako slavna imena zaslužno nosi naš Gospod! Katerokoli njegovo ime izberemo, da bi ga za trenutek užili, se nam odprejo globine bogastva in pomena! Tule je ime, »El Shaddai«; »El«, to je »močni«, kajti neskončna moč prebiva v Jehovi. Kako hitro lahko mi, ki smo slabotni, postanemo močni, če se naslonimo nanj! In dalje, »Shaddai«, kar pomeni »nespremenljivi, nepremagljivi«. Kako čudovitega Boga imamo torej, ki ne pozna ne spremenljivosti, ne sence in ne obračanja; ki se mu nihče ne more zoperstaviti!

»El«, močni, »Shaddai«, nespremenljivi v svoji moči; vedno močan v času stiske, vedno pripravljen braniti svoje ljudstvo in zmožen ga obvarovati pred njegovimi sovražniki.

Kristjani, zakaj bi torej tavalili po svetu v iskanju minljivih užitkov? Zakaj bi zaupali zlatu in srebru, ali moči našega telesa,

ali čemurkoli, kar je pod soncem, ko imamo našega El Shaddaia? Naša svetost je povsem odvisna od tega, kako močno je naše razumevanje vere resnica, da je ta Bog naš Bog za vekomaj, naša dnevna moč. Ne bomo si drznili ali zmogli tavati po grešnih poteh, ko pa vemo, da je tak Bog naš dobri pastir in vodič.

Poglejmo naslednje besede: »Hodi pred menoj«. Tu gre za življenjski slog, ki označuje resnično svetost, to je hoja pred Bogom. Kristjan naj bi objavil in uporabljal moč in milost, ki jo je prejel. Jedro spodbude in priporočilo leži v zadnjih besedah, »Hodi pred menoj«, kar razumem kot stalen občutek bližine Boga, da zaradi spoštovanja Božje volje ravnam, kot je prav in se izogibam zmotam ter v vseh dejanjih, javnih in osebnih, upoštevam Boga. »Hudodelski govor krivičniku je

sredi njegovega srca, ni strahu Božjega pred njegovimi očmi.« (Psalm 36,1-2) Znak resnično posvečenega Božjega otroka je v tem, da na vsakem mestu živi kot bi stal v sobi prisotnosti božanskega Veličastva. Tako ravna, ker se zaveda, da ga vedno in povsod opazuje oko, ki nikoli ne spi. Sveti čuti, da ne sme, si ne upa pregrešiti se, ker stoji pred samim obličjem Boga.

Oddaljenost od Božje prisotnosti vedno pomeni greh: sveta domačnost z Bogom pa rodi svetost. Bolj ko gojimo strahospoštovanje do Boga, bolj ko premišljujemo o njegovih delih, bolj ko ga slavimo, bolj ko se pogovarjamo z njim in on z nami po Svetem Duhu, bolj smo lahko gotovi v to, da smo na poti v globoko posvetitev za njegovo delo.

Prevod: Irena Jerman Polenšek

ŽIVLJENJE JE PRILOŽNOST, IZKORISTI JO.

ŽIVLJENJE JE LEPOTA, OBČUDUJ JO.

ŽIVLJENJE JE BLAŽENOST, OKUSI JO.

ŽIVLJENJE SO SANJE, SPREMENI JIH V RESNIČNOST.

ŽIVLJENJE JE IZZIV, SPOPRIMI SE Z NJIM.

ŽIVLJENJE JE DOLŽNOST, IZVRŠI JO.

ŽIVLJENJE JE IGRA, ZAIGRAJ JO.

ŽIVLJENJE JE BOGASTVO, OHRANI GA.

ŽIVLJENJE JE LJUBEZEN, OBVARUJ JO.

ŽIVLJENJE JE DRAGOCENO, SKRBI ZANJ.

ŽIVLJENJE JE SKRIVNOST, ODKRIJ JO.

ŽIVLJENJE JE OBLJUBA, IZPOLNI JO.

ŽIVLJENJE JE BOLEČINA, PREMAGAJ JO.

ŽIVLJENJE JE BORBA, SPREJMI JO.

ŽIVLJENJE JE HVALNICA, ZAPOJ JO.

ŽIVLJENJE JE SREČA, PRIPOVEDUJ O NJEJ.

ŽIVLJENJE JE ŽIVLJENJE, BRANI GA.

ŽIVLJENJE JE JEZUS, VERUJ VANJ.

(KRŠČANSKI SPREOBRNJENCI

IZ HINDUIZMA IZ INDIJE)

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Urednik: mag. Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.
Oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505
elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854
ISSN (spletna izdaja):
1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

